

опитватъ да побѣгнатъ. Въ същото време тии телеграфиратъ на Акифъ паша въ Одринъ и му искатъ изволение да повдигнатъ чети отъ баши-бозуци. Акифъ имъ даде изволение и имъ прати като командантинъ Рашидъ-паша, старий управителъ въ Тръвна, който тогава живѣеше въ Одринъ. Благодарение на беювиги, турското население се обрѣжи.

Когато се върна Азисъ-паша, видѣ, че той е, така да се рече, свободенъ отъ службата си. Гръцкии вице-консулъ г. Маталасъ, който се показваше да знае добръ всичко, што е станало, направи му бѣлѣжка за организирането на баши-бозуци чети и за обрѣждането на цѣлото турско население. Азисъ му отговори, че той самъ не одобрава таа мѣрка, нъ че не може да я измѣни, зашто се бои да го не подозретъ въ симпатии камъ Българети. Азисъ-паша остана оште нѣколко дни само на име мюесарифинъ, и най-послѣ се замѣсти съ Абдулъ-Хамидъ-паша (братъ на Шефкетъ-паша).

Одринскии валиа, Акифъ-паша, който работеше по съизволение то, ако не по заповѣдити на Митхадъ-паша и на Хюсейнъ-Авни-паша, и който на цѣло е отговоренъ за обрѣждането на баши-бозуци, залегна да се извини, че не е имало войска въ страната и, че Махмудъ-паша, великий везиръ се отрече да проводи, и така обрѣждането е една мѣрка отъ голѣма нужда. Нъ това не е никакъ истина, зашто ми знаемъ наздраво, че имаше войска въ Загора и въ Чърпанъ, когато на часътъ се проводи на мѣстото на въстанието. Ми научихми по-послѣ отъ „Леванъ-Хералдъ“ (5 май), че на 4 май единъ баталионъ отъ 500 души се проводи отъ Цариградъ и, че 4 други отдѣления се испроводиха на утринъта.

Съштии листъ извѣсти, че на 9 май (23 апр.) нароченъ тренъ тръгналъ отъ Одринъ за Пазарджикъ съ едно отдѣление отъ 300 редифи, че единъ другъ тренъ съ войска е тръгналъ отъ Цариградъ на 6 (24 апр.) и, че 400 каси пушки, 2200 каси принаси се проводили на 8 (26 апр.) отъ Цариградъ за Одринъ и за Пазарджикъ. Навѣрно тиа оръжия бѣха отредени за баши-бозуци, които напредъ не бѣха никакъ добръ обрѣжени. „Л.-Хералдъ“ отъ 11 май извѣствава, че 5 отдѣления отъ баши-бозуци се организирали отъ властъта въ Хаскюй и се проводили въ Пловдивъ.

(Бѣлѣжка. Съштии листъ дава оште нѣкои подробности за тиа баши-бозуци, като казова, че тии грѣмѣли връхъ Българети чиновници на желѣзницата.)

Съшто нѣколко войска се повика отъ Сръбскии прѣдѣлъ, зашто Хасанъ-паша отидѣ връзъ размирени ти области, като идеше отъ Нишъ съ 3 баталиона пѣша войска и едно голѣмо тѣло конница.

Властъта събра за таа цѣлъ 8,000 души прѣди да се начене походътъ връзъ размирени ти области. И така, повикването на баши-бозуци бѣше бесполезно и не може да се оправдае, че имало голѣмъ страхъ два три дни въ Пловдивъ и въ Пазарджикъ. Турското население не остана да се не въсползова съ оръжия то, което му се даде на 5 май. Г-нъ Маталасъ, гръцкии вице-консулъ, за когото азъ вече говорихъ по-горѣ, отиде на 5 май отъ Пловдивъ въ Пазарджикъ и видѣ, че селата, расположе ни на сѣверъ отъ желѣзницата бѣха вече станали плѣнъ, и пожаръ и между това нѣмаше въ тиа седа никакво опитване за въстание нито дори противене. Той намѣри въ Пазарджикъ Турцити обрѣжени, нъ твърдѣ оплашени. Кога войска та почна да дохожда, тии се насърдчиха и на 7 май 400 баши-бозуци, като тръгнаха съ обикновенната рѣчь: „на Сул-